

[Sundhedsministeren]

dring af det nugældende forbud mod forskning på befrugtede menneskelige æg og levende fosteranlæg og fostre.

Af denne redegørelsesdebat fremgik, at et flertal i partierne var enige i en udskydelse, og som en konsekvens heraf har jeg fremsat dette lovforslag, som sikrer, at den nævnte forskning fortsat vil være forbudt. Som det blev nævnt i redegørelsen, vil der blive fremsat lovforslag om en samlet regulering af den biomedicinske forskning i den kommende folketingssamling.

Det er vigtigt for mig, at der bliver tale om en samlet regulering af den biomedicinske forskning, og det skal være mit svar på fru Lis Noer Holmbergs spørgsmål om, hvorfor vi ikke regulerer på det enkelte element. Ved at udsætte den samlede regulering opnår vi at skabe et bedre rum for den folkelige debat. Vi har behov for at få drøftet disse problemer til bunds, få drøftet, hvor de etiske grænser går for den omgang med menneskeligt liv, som vi vender os bort fra.

Jeg vil gerne give tilsagn om at medvirke til en oplysningsindsats, der kan fremme denne debat, og jeg siger tak for den positive modtagelse, som er blevet lovforslaget til del.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 205:

Forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov. (Genindførelse af ytringsfrihed).

Af Glistrup (FP) m.fl.
(Fremsat 14/3 90).

Formanden:

Før jeg åbner forhandlingen, vil jeg gerne sige, at jeg ved, at nogle medlemmer har følt

grænsen for acceptabel sprogbrug overskredet i nogle af formuleringerne i lovforslagets bemærkninger. Jeg har overvejet det og har måttet konstatere, at i andre lignende tilfælde har formuleringer af den type fået lov til at passere. Men jeg vil gerne sige, at jeg ikke er uenig med dem, der har reageret.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Justitsministeren (Engell):**

Der skal ikke herske tvivl om, at jeg selvfølgelig går ind for den videst mulige ytringsfrihed. Ytringsfriheden er en fundamental rettighed, og den er helt central for samfundsdebatten.

Jeg mener også, det er vigtigt, at vi med mellemrum vurderer og diskuterer ytringsfrihedens vilkår her i landet. En sådan debat lagde jeg selv op til for nylig i forbindelse med behandlingen af andre forslag, men jeg må sige, at Fremskridtspartiets forslag og ikke mindst de bemærkninger, som forslaget indeholder, ikke er velegnede som grundlag for en sådan debat.

Min grundindstilling medfører, at jeg ikke kan støtte det foreliggende forslag fra Fremskridtspartiet, hvori man foreslår straffelovens § 266 b ophævet. Tankegangen bag antidiskriminationsbestemmelsen i straffelovens bestemmelse kan vel udtrykkes på den måde, at vel skal der være ytringsfrihed, men der må være tale om frihed under ansvar og medansvar.

Uanset hvorledes man vurderer hensigtsmæssigheden af at påvirke denne nødvendige ansvarlighed via straffebestemmelser, er det et faktum, at den danske straffelov siden 1939 har indeholdt en antidiskriminationsbestemmelse til beskyttelse af visse persongrupper, og som bekendt blev bestemmelsen ændret i 1971. Lovændringen dengang var nødvendig for at muliggøre dansk ratifikation af en FN-konvention om racediskrimination.

Vi er derfor også nu konventionsmæssigt forpligtet til at opretholde bestemmelsen i straffelovens § 266 b. Det gælder dog kun i relation til de ændringer, der blev foretaget i 1971, idet udvidelsen af bestemmelsen i 1987 til også at omfatte diskrimination på grund af personers seksuelle orientering ikke er konventionsbestemt.

[Justitsministeren]

Jeg ser i lyset heraf ikke grund til at gå yderligere ind på det forslag. Fremskridtspartiet har fremsat, idet jeg naturligvis er af den opfattelse, at vi skal overholde vore konventionsmæssige forpligtelser.

Der er ét punkt, som jeg gerne vil tage frem. Fremskridtspartiet anfører i bemærkningerne til lovforslaget, at bestemmelsen i straffelovens § 266 b bruges af journalister til at udelukke visse befolkningsgrupper fra at komme til orde. Det skulle ifølge bemærkningerne ske under dække af, at journalisterne i kraft af bestemmelsen i straffeloven selv udsætter sig for straf. Det er jeg ikke enig i. Jeg er ikke enig i, at bestemmelsen anvendes på den måde af journalister, hvilket den bekendte »grønjakkesag« vel også klart demonstrerer.

Derudover vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, at det indgår i Medieansvarsudvalgets arbejde at overveje, hvem der skal kunne gøres ansvarlig, når retsstridige udtalelser fremsættes gennem massemediernes. Det ligger derimod uden for udvalgets kommissorium at behandle selve spørgsmålet om de materielle grænser for ytringsfriheden.

Ole Espersen (S):

Ethvert lovforslag har jo et sigte og nogle præmisser, og da vi i Socialdemokratiet må afvise både sigtet og de præmisser, som jo med al tydelighed fremgår af bemærkningerne, afviser vi forslaget.

Fischer (KF):

Den konservative folketingsgruppe afviser dette forslag, og jeg skal meddele, at jeg på baggrund af bemærkningernes udformning ikke ønsker at debattere forslagets indhold.

Leif Hermann (SF):

Socialistisk Folkeparti afviser forslaget.

Bjørn Elmquist (V):

Venstre kan heller ikke støtte dette forslag.

Arne Melchior (CD):

Centrum-Demokraterne afviser forslaget og betragter ordlyden af forslagets bemærkninger som uanvendelig til menneskelig kommunikation.

Kofod-Svendsen (KRF):

Også Kristeligt Folkeparti afviser forslaget og må sige, at der er brugt bemærkninger, som vi ikke mener hører hjemme i Folketinget.

Glistrup (FP):

Fremskridtsfolk er stolte over at være danske. En af de mange grunde til, at man må glæde sig over at tilhøre det danske samfund, er, at vi som et livsgrundlag har udmøntet sætningen »Frihed for Loke såvel som for Thor«. Det er den regel, som Folketinget har forsynet sig imod ved at indføre bestemmelsen i § 266 b, og derfor mener vi, at vi om det lovforslag, der kun har én ting, man skal tage stilling til, nemlig om man vil opretholde § 266 b, må sige, at vi kommer det danske lynne, ja, hele grundlaget for demokratiet nærmere, hvis hver fugl må pippe med sit næb, og så må man diskutere og krydse klinger. Johannes V. Jensen skrev anderledes end Henrik Pontoppidan, og sådan kan der findes mange, der har forskellige sproglige stilarter. Det er netop kun berigende, at man udtrykker sig vidt forskelligt.

Når vi har sagt, at vi er stolte af at være danske, ligger der ikke deri, at vi, efter den seance vi lige har oplevet, kan sige, at vi er stolte af det danske Folketings måde at arbejde på. Det er vitterlig et problem i dette land, at man har forskellige politiske opfattelser af de ting, som § 266 b drejer sig om: muhamedanerinvasionen, bøsseægteskaberne, og hvad man nu ellers kan fremdrage. Når nogle mener det ene og nogle det andet, hører det med til folkestyrets grundnerve, at man diskuterer med hinanden og lytter til dem, der har en anden mening end én selv, overvejer, hvad der bliver sagt, og forsøger derudfra at nå frem til en eller anden afklaring. Man afsporer debatten i ly af § 266 b ved, at de, som altså har de såkaldt autoriserede meninger, hvad enten det så drejer sig om mere eller mindre end 50 pct. af befolkningen, i stedet for at gå ind i en debat på grundlag af saglige argumenter, indsender politianmeldelser, sådan som vi ser det gang på gang.

Sågar fremsættelsen af dette forslag har foranlediget, at jeg er blevet politianmeldt for at være racist. At foreslå racismeparagraffen afskaffet må da være racisme, skriver den pågældende anmelder i sit brev til politidirektøren i København. Det er altså en forplumring og en ødelæggelse af debatten, at man ikke kan lytte til hinandens argumenter.

[Glistrup]

Det lyder selvfølgelig meget nydeligt, når man med sine læber bekræfter, at man er tilhænger af ytringsfriheden – i dag var det kun justitsministeren, der sagde det, men de øvrige ordførere har formentlig tidligere sagt det – men det kniber, så snart man skal gøre noget for at forbedre mulighederne for ytringsfrihed for andre end dem, der tilhører kleresiet, men det er altså det, der ligger i at kæmpe for frihedsrettighederne; det er frihedsret. Så snart man kæmper for det, har man alverdens argumenter, og det kan selvfølgelig ikke være rigtigt uden nogen som helst saglig begrundelse bare at gå op på stribe og afvise en sådan indskrænkning i ytringsfriheden, som § 266 b er.

Man siger, at man kan ikke lide bemærkningerne uden i øvrigt at nævne et eneste eksempel på, hvad det er, man ikke kan lide i bemærkningerne. Jamen det er da indholdet i demokratiet, at man ikke behøver at kunne lide det, som ens modpart siger, men, for at tale Voltairesk, man vil dø for hans ret til at sige det, som man ikke kan lide. Men det var der skam ikke noget af i denne, jeg kan vist godt inden for forretningsordenens grænser sige arrogante afvisning af dette forslag.

Men det er til syvende og sidst ikke bemærkningerne, det drejer sig om, men indholdet i lovforslaget, nemlig hvorvidt man skal have § 266 b. Ministeren kom på sin rørende måde til at sige, at han skam er tilhænger af ytringsfriheden, men at det skal være frihed under ansvar. Han kunne lige så godt have sagt, at han skam var tilhænger af, at man måtte begå manddrab, men under ansvar, for hvis man begår manddrab, bliver man puttet i kachotten, og hvis man ytrer sig på en måde, ministeren ikke kan lide, bliver man stillet for domstolene.

Ministeren siger videre, at han ikke tror på nogen indirekte følger, og så nævner han grønjakkesagen, som netop er den undskyldning, man hører dag ud og dag ind. Hvis ministeren engang, når han ikke mere har så travlt, som han har nu, ligesom os andre får tid til at lytte til f.eks. Danmarks Radio, Danmarks fjernsyn eller andre medier, vil han høre en massiv propaganda for de fremmede i landet, der er ved at undertrykke os, i »Regnbuen« og alverdens magasiner og udsendelser uden den mindste afbalancering, således at vi, der har nogle andre synspunkter, også kunne komme til orde i debatten. Spørger vi Danmarks Radios folk om,

hvorfor vi ikke kan det, er svaret: Jamen I kender den højesteretsdom, der gik ud på, at to journalister fra TV-Avisen skulle straffes, fordi de gav disse mennesker, der vitterlig repræsenterer en betydelig del af befolkningen, adgang til at udtrykke sig i Søndagsavisen i tv engang i 1985 i sammenlagt fire minutter, tror jeg.

Højesteret satte altså på grundlag af § 266 b en stopper for den frie debatudvikling her i landet og for, at de, der formentlig udgør flertallet, kunne komme til at ytre sig, ved, at man straffede Lasse Jensen og Jersild, og dermed gav man altså et alibi, således at så længe vi har § 266 b, kan debatten i dette land føres på den forvrængede vis. Det kan altså under ingen omstændigheder være i nogens interesse, at det, der for en meget stor del, formentlig flertallet, af befolkningen, føles som værende sandheden om de emner, der her er tale om, simpelt hen ikke kan siges, for lige så snart man siger sandheden, afgår der et brev til politidirektøren. Så skal man til politiafhøring, og alt efter hvad vej den politiske vind blæser, risikerer man med denne gummielastigummede udformning, som § 266 b har, at blive idømt frihedsstraf, eller hvad der nu ellers kan være tale om, og det gælder også de journalister, der bare har refereret noget af det. Det er tilstande, som vi bestemt ikke har nogen grund til at være stolte af.

Danmark var i sin tid så letsindig at hoppe på en af disse mange fjollede FN-konventioner, som vi til landets store ulykke har tiltrådt på stribe. Jeg vil gerne erkende, at emnet nok egner sig bedre til udvalgsbehandling, hvor der kan stilles spørgsmål for at finde frem til, i hvilket omfang disse konventioner fra 1965-66 i grunden binder, hvordan de praktiseres i de andre lande, som har ratificeret bestemmelsen, og om man også dér undertrykker enhver mulighed for debat om de emner, der af store dele af befolkningen føles som de væsentligste samfundsemner overhovedet.

Man kan mene, hvad man vil, om læserbrevsskribenten fra Skjern, man kan mene, hvad man vil om overdyrlægen fra Hobro, og man kan mene, hvad man vil om moskébyggeriet på Amager, men man kan ikke med sin demokratiske samvittighed i behold mene, at det skal reguleres over borgerlig straffelovs § 266 b. Den bestemmelse bør fjernes.

Arne Melchior (CD):

Hr. Glistrup meddelte Folketinget, at fremskridtsfolk er stolte af at være danskere. Det skal jeg ikke give mig af med at benægte. Nu kan stolthed vel ikke måles, så der er vel ikke noget, der udmærker Fremskridtspartiets medlemmer af dette Ting frem for andre.

Jeg skal desuden anholde hr. Glistrups udtryk om autoriserede meninger. Efter min mening er det et meningsløst udtryk, da der ikke er nogen, der kan autorisere nogen meninger.

Endelig skal jeg have sagt til hr. Glistrup, at jeg betragter udtrykket muhamedanerinvasion som en overtrædelse af den paragraf, vi her taler om, hvori der står, at man ikke har lov til at fremsætte udtalelser, ved hvilke man nedværdiger eller forhåner grupper f.eks. på grund af deres tro.

Jeg finder hr. Glistrups udtalelse klart i strid med denne paragraf, og jeg er derfor slet ikke stolt af, at landet også har folk, der anlægger den slags betragtninger og bruger den slags udtryk.

Glistrup (FP):

Hr. Arne Melchiors indlæg var endnu en bekræftelse på vigtigheden af, at vi får afskaffet § 266 b, for hr. Arne Melchior sagde igen, at fordi hr. Arne Melchior har en anden opfattelse, skal de, der er uenige med hr. Arne Melchior, straffes.

Begrebet muhamedanerinvasion er godtgjort meget klart og tydeligt, når man ser på, hvordan udviklingen har været i den danske befolkning. Jeg tror, at det var Socialdemokratiet i Tåstrup, der regnede sig frem til, at med den udvikling, der er i gang, vil muhamedanerne være i flertal her i landet i år 2038, og når man sammenholder muhamedanernes målbevidsthed med den hyggelige given efter, laden stå til-reaktion, som er noget af det, vi er så stolte af ved at være danske, må vi se i øjnene, at lang tid før, at de ligesom i Libanon udgør et befolkningsflertal her i landet, repræsenterer de så store grupper af befolkningen, at det faktisk ikke vil være muligt at være dansker inden for de 43.000 km² vi lever på.

Hvis hr. Arne Melchior havde studeret Koranen, hvis han havde studeret muhamedanernes historie i de 1.000 år, der gik frem til 1913, hvor de endelig blev slået tilbage fra det europæiske fastland, ville han vide, at hvor deres styrker

har sat deres fod, dér gror – for at tale Attilask – ikke mere noget græs. Der vil i hvert fald ikke mere kunne gro nogen danskhed af den type, vi alle sammen holder af, hvad enten det så hedder »Sejle op ad åen«, grisevester, eller det er at sidde og hygge sig med sine naboer. De har helt andre begreber. Vi skal selvfølgelig ikke her diskutere, hvorvidt de er bedre eller dårligere, vi skal bare sige, at de er så fremmedartede og umulige at forene med det, som langt de fleste danskere lægger vægt på.

Hr. Arne Melchior siger, at der ikke er noget, der hedder autoriserede meninger. Vi har altså nu engang et statsmonopol, der hedder tv. Hvad enten det så er TV 1 eller 2, er der i og for sig tale om et statsmonopol. Hvis hr. Arne Melchior lytter til de synspunkter, der kommer frem på disse væsentlige områder, vil han opleve, at de, der repræsenterer det, som jeg kalder forsvaret for danskheden og danskhedens mulighed for at overleve i hvert fald i nogle få generationer endnu, bliver trampet totalt under fode. De får overhovedet ikke nogen som helst adgang til at fremføre deres synspunkter i disse statsautoriserede medier og komme til orde over for de sneesevis af fremmede i landet, som man hvert kvartal hører føre en tale, der går stik imod, hvad formentlig flertallet af den danske befolkning anser for at være overensstemmende med, hvad der er rigtigt for det danske samfundsliv og den danske måde at tilbringe livet på. Denne ensidige nedtromlen af dem, der i hvert fald udgør en meget stor del af den danske befolkning, er altså noget, som man simpelt hen ikke kan være bekendt i et demokrati. Selvfølgelig skal de mennesker, der har en opfattelse som hr. Arne Melchior, også have lov at komme til orde, men det, der er det urimelige, er, at de, der mener og argumenterer for noget andet med ganske klare belæg i kendsgerninger og statistikker, simpelt hen bare får at vide, at det er noget, som vi absolut ikke kan affinde os med. De må være hjemfaldne til at kastes i tugt-huset. Det er en skamplet på det danske demokrati, at man opretholder en regel som § 266 b.

Larsen-Ledet (RV):

På Det Radikale Venstres vegne vil jeg gerne sige, at vi har ytringsfrihed, men at vi ikke har forpligtelse til til enhver tid at bruge denne ytringsfrihed. Så vi tager afstand fra forslaget.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Til hr. Larsen-Ledets mulige overraskelse vil jeg oplyse, at der også er nogen forskel på, hvordan Fremskridtspartiet og Det Radikale Venstre ser på denne materie.

Hr. Larsen-Ledet siger: »Vi er ikke forpligtet til at bruge denne ytringsfrihed«. Jamen det er ikke det, det drejer sig om. Problemet er: Er man berettiget til hver på sin vis, hvad enten man er en gråspurv eller en kongeørn, at få lov til at pippe med det næb, man nu engang har? Har man ret til at bruge sin ytringsfrihed? For hvis vi har en ytringsfrihed, som kun magthaverne og de, der efter vor mening vil Danmark det dårligt, har lov til at bruge, vil jeg altså ikke definere den som ytringsfrihed. Jeg vil bestemt ikke pålægge hr. Larsen-Ledet nogen som helst pligt til at ytre sig på nogen som helst vis, men hvis hr. Larsen-Ledet er en ærlig tilhænger af ytringsfriheden, må han give fremskridtsfolk ret til at ytre sig om synspunkter, som vi finder er væsentlige for dette lands fortsatte eksistens. Vi må så også have lov til at fremhæve de synspunkter, som vi finder at alle kendsgerninger taler i retning af: at skal danskheden leve, skal vi afvise muhamedanerinvasionen. Det er kendsgerningen. Ellers går dette land til grund, inden nogen af vore oldebørn er født, muligvis også inden nogen af vore børnebørn er døde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 208:

Forslag til lov mod skatteyderbetaling af kantiner m.v.

Af Behnke (FP) m.fl.

(Fremsat 16/3 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Henning Dyremose):

Fremskridtspartiet foreslår, at ingen offentlig institution kan yde skatteyderbetalt tilskud til hel eller delvis betaling for mad, drikke, tobak eller andre nydelsesmidler, og så er der nogle få undtagelser.

Det ville, hvis det blev vedtaget, betyde, at almindeligt samvær i forbindelse med mødeaktivitet, repræsentation osv. i hele den offentlige sektor stort set ikke længere kunne afholdes, og alene af den grund må vi afvise forslaget. Men jeg vil godt understrege, at det i forvejen er sådan, at den type udgifter er omgærdet af meget strenge kontrolforanstaltninger. F.eks. fremgår det af statens budgetvejledning for 1985, at repræsentationsudgifter af større omfang eller af ekstraordinær karakter ikke bør afholdes, uden at der er tilvejebragt særskilt hjemmel hertil enten på finansloven eller ved særskilt forelæggelse for Finansudvalget.

Så der er i forvejen stramme regler, og de er på nogle områder blevet strammet i samarbejde med Fremskridtspartiet og regeringen. Det drejer sig om de i finanslovforliget vedtagne nye kantineregler, som indebar en besparelse i 1990 på 35 mio. kr. og i 1991 på 70 mio. kr. Den besparelse er udmøntet ved et nyt cirkulære af 10. januar 1990, og nu er reglerne sådan, at statslige institutioner ikke må anvende statslige midler til drift af eller indkøb for personalekantiner m.v. og spisepladser for personalet ud over de forpligtelser, der med udgangspunkt i gældende arbejdsmiljøregler og dissers sædvanlige anvendelse påhviler arbejdsgivere.

Vi er altså i en situation, hvor man, hvis man skulle ændre yderligere, ikke bare skulle fremsætte et så lille lovforslag som dette, men man skulle have fat på hele grundlaget for vores arbejdsmiljølovgivning. Jeg vil ikke foregøgle, at det vil føre til et ønske om at støtte forslaget fra vores side. Vi mener, at vores arbejdsmiljøregler er rimelige og fornuftige, og at de skal overholdes.

Der er imidlertid ét problem tilbage, nemlig at der er en vis forskel på den meget spartanske måde, vi behandler vore medarbejdere på i den